

29 Νοεμβρίου 1957

την Ηεανγέλια

Μελέ

τὴν Σεβαστὴν Νομαρχίαν Ἱμαυλείου
Ἐνταῦθα.

Ἐπειδή στοιβῇ οἱ χωρινοὶ, κατὰ τὴν παλλιέργειαν τῶν ιτημάτων των, ν' ἀνευρίσκουν διάφορα ἀρχαῖα, τάφους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ θερέλια οἰνοδομήμάτων, εἰς τὰ δικοῖα ἐπιφέρουν ἀνεκανορθώτους καταστροφής, χωρὶς νῦ εἰδοκοιοῦν τὴν οἰνέλαιν θηρεύεισαν, ἢ δικοῖα μόνον ἐκ συμπτωμάτων πληροφοριῶν λαρβάνει γνῶσιν φύσιος τῶν τοιούτων τυχαίων ἀνακαλύψεων.

Ἡ παράλειψις δὲ αὕτη τῶν χωρινῶν εἰς εκανίας περιπτώσεις γίνεται εἰς κακῆς προθέσεως, καὶ μᾶλλον ὅφείλεται, διότις ἐπικειλημμένως πέρι βασικαριστῶν βεβίαστώσει, εἰς ἀγνοιαν καὶ κακὴν ἐπιτίμησιν τῶν εὑρημάτων, τὰ δικοῖα οἱ ἀνευρίσκοντες, γινόμενοι αὐτοσχέδιοι ἀρχαιολόγοι, ἐνδαμβάνουν καὶ χεραυτηρίζουν αὐθαιρέτως ὡς τοιριαιδί. Αγνοοῦν δὲ καὶ τὰς βαρείσσις πυρώσεις τοῦ νόμου διὰ τοὺς ἀμελοῦντες ν' ἀναφέρουν περὶ τῆς ἀνευρέσεως, καὶ μάλιστα τούς καταστρέφοντας τ' ἀρχαῖα, καὶ τὴν ἀμοιβὴν, τὴν δικοῖαν ἀντιθέτως δικαιοῦνται νῦ λέβουν, διτὸν ἐγκατέληπτος εἰδοκοιοῦν περὶ τοῦ εὑρήματος τὴν αἰστυνομικὴν ἢ τὴν ἀρχαιολογικὴν ἀρχὴν.

Ακέναντι τῆς καγίας αὐτῆς καταστάσεως εὑρέθην πολλάκις εἰς δύσμολον θέσιν. Διότι δὲν θεωρῶ δίκαιον νῦν τιμωροῦνται οἱ παραβαίνοντες τὸν νόμον πολλάται, διαν τὴν παράβασις αὕτη δὲν εἶναι σκόπιμος καὶ συνειδητή. Εὑρίσκω μάλιστα, δτι εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εὑθύνεται ἐν τινι μέτρῳ καὶ τὸ Κράτος, τὸ δικοῖον δὲν ἐφρόντισε νῦν γνωρίσῃ εἰς τοὺς κολίτας μερικᾶς θελήσεις του, διὰ τὸν εεβασμὸν τῶν δικοίων δὲν ἀρνεῖ μόνον ἡ καλὴ διάθεσις, ἡ λογικὴ καὶ ἡ συνείδησις, ἀλλὰ εἶναι ἀναγκαῖος καὶ δικαιοσύνης καὶ ἡ γνωστοκοίησις εἰς τοὺς κολίτας τῶν θελήσεων τούτων.

Άλλον καὶ ἄν, καρδία τὴν ακούειν ταύτην, ἐφυρμοσθῆδε νόμος, δὲν δέπιφέρῃ καὶ πάλιν τὸ ἀναρενόμενον ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ αἱ μεμονωμέναι τιμωρίαι δὲν δύνανται νῦν ἐπιδροῦν ~~μετελεγματινῶς~~ ^{οὐρανοῦ}.

Πρέπει λοιπὸν ἄλλα γενινώτερα μέτρα νῦν ληφθεῖν.

Ἐπὶ τοῦ προιειρένου ἔχω τὴν γνώμην, ἃν συμφωνῇ καὶ ἡ Σεβαστὴ Νομαρχία, ν' ἀπευθυνθῆ πρὸς δλοὺς τοὺς Προέδρους τῶν Κοινοτήτων σχετικὴ ἐγκύλιος, διὰ νῦν καταστήσονταν γνωστάς ἐξι τοὺς συνδημότας των τὰς δικοχρεώσεις των καὶ τὰς εὐθύνας δέ πρὸς οἰοεδῆποτε τυχαίως φνευρισιόμενον κατὰ τὴν καλλιέργειαν αρχαῖον, νῦν διοθοῦν δὲ ἀνάλογοι διαταγαὶ καὶ εἰς τὰς κατά τόπους αετυνομινάσεαρχάς τῆς περιφερείας.

Ἐγὼ δι' εἰδινῶν ἐγγράφων εἰσηγήθην ἥδη καὶ διεδειξα καὶ εἰς τὸ 'Υπουργεῖον Παιδείας καὶ εἰς τὴν 'Ανωτέραν Διοίκησιν Χωροθυλαιῆς Κρήτης, δτι σκόπιμον έδητο αἱ κατὰ τόπους αετυνομιναὶ ἀρχαὶ τῶν επουδαιο-

τέρων ἀπό ἀκόψεως ἀρχαιολογικῆς περιφερειῶν νὰ γνω-
ρίσουν διὰ μονίμου τοιχουολλήσεως τάς ιαριωτέρας
διατάξεις τοῦ Νόμου 535I περὶ ἀρχαιοτήτων (καὶ ί-
διὰ τὰ ἀρθρα I, 2, 5, 6, 10, 46, 49), διότε καὶ αἱ προ-
βαλλόμεναι ευηγήθως διηαιολογίαι περὶ ἀγνοίας τοῦ
νόμου θὰ εἰναι ἀστήριντοι, καὶ κολλαὶ ματιστροφαι
τῶν ἀρχαίων θὰ προλαρβάνωνται, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω
ἀνόητη τ'ἀκοτελέσματα τῆς τοιαύτης μου εἰσηγήσεως.

Νορίζω, δτι εἰναι καὶ ρός πλέον νὰ ματα-
νοηθῇ, δτι αἱ ἀποκαλυπτόμεναι μαθοῖσιν δήποτε εἰ τῆς
εὐληνικῆς γῆς ἀρχαιότητες δὲν ἀκοτελοῦν μόνον κει-
μῆλια κολότηρα καὶ ἀξιοσέβαστα λείψανα τῶν περασμέ-
νων πελιτισμῶν, μᾶλλον καὶ εὐεργετικά μέσα στοιχεῖα τοῦ φύσης
σφράγισθαι μέσητά δικοῖα κρέπει επιμελῶς νὰ ευλέγωνται
καὶ νὰ φυλάσσωνται, ἀλλὰ προσέτι καὶ ἀντικείμενα με-
γάλης έμπορικῆς αξίας, μάτινα, οὖν ἐπωλοῦντο, αὐτὶ νὰ
θραύωνται, ἐγκαταλελειμμένα εἰς τοὺς ἀγροὺς, δικαὶ
συρβαῖνει ίδιᾳ διὰ τὰ ἀγγεῖα, θεραπευτικὸν
διὰ τὸ Κρήτος εἰσόδημα.

Εὐπειθέστατος

δ

Ἐπιμελητὴς τοῦ Μουσείου Ηρακλείου

Xerigo S